

Cesta k tématu této práce vedla jaksí oklikou a začala vlastně již před mnoha lety. Krátce po roce 1989 jsem dostala příležitost strávit rok s mentálně postiženými dětmi jako vychovatelka ve švýcarském waldorfském ústavu. Příležitosti jsem se chopila a začala se během zbývajících půl roku učit německy. Začátek nebyl jednoduchý. Teprve po třech měsících jsem se byla schopna domluvit (a zjistila tak, co asi prožívá těžce postižené dítě neschopné slovně se vyjadřovat). Zúžené obzory z našeho předrevolučního školství se mi počaly velmi rychle rozšiřovat. Zjistila jsem , že výchově i vzdělávání je v ústavu přikládána stejná váha. Úžasné bylo zjištění, že každé jakkoliv těžce postižené dítě má právo na vzdělání stejně jako dítě zdravé. Takové vzdělávání je přizpůsobeno jeho individuálním možnostem, a lze v něm spatřovat smysl. Nadchlo mne množství nejrozličnějších nabízených terapií a činností pro děti, které dětem nesmírně v jejich vývoji napomáhaly, a zároveň i naplňovaly jejich životy. Ze vztahu učitelů a vychovatelů vůči žákům bylo cítit partnerství. Po roce stráveném zde jako vychovatelka - praktikantka - jsem se rozhodla zůstat a během dalších tří let jsem souběžně s praxí v ústavu vystudovala waldorfský léčebně pedagogický seminář. Poslední pátý rok jsem dostala příležitost vést skupinu šesti postižených chlapců. Celé období jsem vnímala jako šanci učit se ze vztahu ke svěřeným dětem, ale i kolegům.